

Я не співець чудовної природи  
З холодною байдужістю її;  
З ума не йдуть знедолені народи, —  
Їм я віддавав усі чуття мої.

Серед ясних, золочених просторів  
Я бачу люд без житнього шматка...  
Блакить... пташки... з-під соловйових хорів,  
Мов ніж, вража скрізь стогін мужика.

Нехай кругом розумний лад та втіха, —  
Не здужа їх мій мозок осягти,  
Бо скільки кривд, бо скільки всюди лиха,  
Як хижий звір, братів гризуть брати.

Нехай людці, що до вітхнення вдатні,  
Співають нам на всякі голоси  
Про райські сні й куточки благодатні, —  
Де плачуть, там немає вже краси!

Нехай вони, кохаючись "на лоні",  
Мук забуття вишукують дарма,  
Їх не заспать: у серця відгомоні  
Озветься світ з турботами всіма!